

Skutečnost a její „o sobě“

Skutečností v pravém smyslu rozumíme to, čím je něco samo sebou (tím, čemu Němci říkají „Selbst“). To, že k tomu nemáme přístup, tj. že nám to je a zůstane vždycky čímsi přímo nepřístupným, skrytým, ovšem nikterak neznámá, že bychom o tom mohli nebo dokonce měli pochybovat. K tomu totiž, aby něco bylo samo sebou, není nutně zapotřebí, aby bylo vnímáno, recipováno, aby na to někým či něčím bylo reagováno, ale není k tomu zapotřebí dokonce ani to, aby si to sebe bylo vědomo resp. na nižších a nejnižších úrovních aby to bylo schopno se k sobě vztáhnout. To jenom náš jazyk nám sugeruje, že když to má být „skutečnost sama“, že ergo musí být schopna se k sobě vztáhnout. To platí až na vyšších úrovních, ale nikoli od samého počátku, od samého „základu“. Ale když takto mluvíme o „základu“, musíme si uvědomit, že to, jak skutečnosti „samy o sobě“ jsou (tj. jak se jakožto události „dějí“, odehrávají), není opravdovým základem pro vše další, tedy i pro další, vyšší úrovně skutečností, nýbrž že skutečným základem je to, jak na ně reagují jiné skutečnosti (a ovšem do jisté míry, zejména pak na vyšších úrovních také to, jak jsou s to se vztahovat samy k sobě, reagovat na sebe, posléze pak si dokonce nějak rozumět). Jinými slovy: žádné jsoucno nemůže být „o sobě“, pokud není „pro jiné“ – a jen přes „jiné“ se může stát „pro sebe“.

(Písek, 150212-2.)